הוא הגשים את חלום חייו: תחת לחפשן אחת־אחת, קיבץ אומן להקה

יש להן גוקי בראש

בסלים בתערוכה

הסוערת

ההרמון המרקד

החתיכה

היקפנייה

מנוחת הלוחם

לא ילד. באותה תקופה ניהלתי רומן אחר, אבל הוא נשבר בדיוק באותה תקופה. לולא היה מתמוטט, יתכן שלא הייתי כאן בכלל.

היא לא חיזרה רק אחרי. כל גבר שנכנס לסטודיו עבר אותו ניסיון. היא היתה נטולת לחברים שלי שבאו מניו־יורק לבקרני, והיתה מתלבשת עליהם. היא שאלה אותם מאין הם ועשתה להם עיניים ועבדה עליהם כמו שעבדה עלי.

הייתי פוגש אותה בבריכת גורדון, לשם הייתי בא כל בוקר. היא היתה מגיעה לשם על אופניה, לבושה בביקיני טנגה, הקטן ביותר, שבבואו במגע עם המים הפך שקוף לגמרי. כל הבחורים בחוף הכירו אותה. היא היתה חברה של כל הגברים. היא גם היתה בידידות עם שדרן של קול השלום, והיתה לוקחת חסקה ותרמיל וחוזרת לאוניה. היא נשארה שם ימים אחדים בכל פעם, ואמה היתה מטלפנת לאייבי נתן ומאיימת גם עליו.

מובן שלא ידעתי שהיא קטינה. היא רקדה בלהקה שלי עם הבוגרות, בנות ה־18 וה־17. היא סיפרה לי שהיא לומדת בבית־הספר תיכון חדש, אבל אף פעם לא הלכה לבית־ספר. כל הבקרים הסתובבה על אופניה ושהתה בבריכה.

„היועצת הפורצת"

כשנה לפני שנעצרתי על־ידי המישטרה התפרסמה כתבה על הלהקה בהעולם הזה (1994). תמונה של ניצה התפרסמה, ומתחתיה היה כתוב „הסוערת, ניצה, בת 17, חדשה בלהקה, נקלטה יפה." אמה טילפנה לי אחר־כך כדי להודות לי שנכנסה תמונה של בתה לעיתון, ואיש לא העיר לי שהגיל המצויין בכתבה אינו נכון.

ניצה עצמה קנתה כמה גליונות והראתה אותם בגאווה לכל חבריה בשפת־הים. היא לא אמרה מילה על הגיל. בעת שהתפרסמה הכתבה בעיתון טרם קיימתי איתה יחסים בכלל.

בתחילה, כאשר התקבלה ללהקה, היא קלטה את הריקודים. היא היתה טובה, אבל לא הטובה ביותר. אבל בשעת ההופעות היא בחזרה באולם בדיזנגוף, ופתאום בא בעל האולם ובידו עיתון־ערב, ואמר לי שכתוב שם שנעצרתי באשמה שאנסתי ילדה קטנה, צילמתי אותה תמונות־עירום ועוד דברים נוראים.

זה היה בכלל לפני שנעצרתי. יצאתי מהאולם והלכתי הביתה. בפתח החצר קפצו מתוך השיחים ארבעה בריונים, שאקדחים

שלג

עות על במה היתה מתנהגת בפראות. היא היתה נדחפת בכוח לשורה הראשונה של הרקדניות וניסתה להיות במרכז. פעם אפילו נתנה סטירת־לחי לבחורה אחרת על הבמה, בשעת הופעה בבית לסין. אחרי ששמעתי על מצבה בבית, התנהגתי אליה יותר בעדינות.

יום אחד טילפנה אלי לסטודיו היועצת הפסיכולוגית שלה מבית־הספר. קבענו פגישה והיא סיפרה לי שניצה בכיתה ח' בבית־הספר העממי. התחלתי להזיע. כימעט נפלתי מהכסא. היא סיפרה לי על הקשיים של ניצה בבית־הספר. שהיא אינה לומדת בכלל, מגיעה לבית־הספר בתלבושת הפרובוקטיבית שבה היתה מסתובבת בעיר. פעם גירשה את אמה, כאשר זו באה לבית־הספר, וליועצת היתה קוראת: „היועצת הפורצת", ואפילו סטרה לה פעם.

כל מה שהפסיכולוגית רצתה ממני היה שאעזור לה להשפיע על ניצה לגמור לפחות בית־ספר עממי. היא לא דיברה איתי כלל על יחסי־המין שלי עם ניצה, רק על בית־הספר. הבטחתי לעזור כמיטב יכולתי, לנסות לשלוח אותה לקיבוץ או למוסד דרך הקשרים שלי. אבל זה לא הלך. היא לא היתה רצינית.

מובן שכאשר שמעתי על גילה האמיתי, החלטתי מיד לסיים איתה את היחסים אשר ממילא לא היו מי יודע מה. בסך הכל, במשך תישעת החודשים שבהם קיימנו יחסים, היינו ביחד אולי ארבע או חמש פעמים בילבד.

„עוד תרוץ בשבילי!"

בינתיים התחילו צרות בסטודיו. אמה התנגדה לכך שהיא תמשיך לרקוד בלהקה, ויום אחד, כאשר היתה בסטודיו, בא אחיה, הכניס לה בומבה בפרצוף, ממש הדביק אותה לקיר, אבל היא אפילו לא הגיבה. הוא רצה להמשיך ולהכות אותי ואת בנות הלהקה, אבל הרגעתי אותו והוצאתי אותו מהסטודיו.

מאז הייתי במילכוד נוראי בין ניצה ואמה. האם איימה עלי שתעשה לי את המוות אם אתן לבתה לרקוד בלהקה, וניצה היתה מופיעה בכל מיני מקומות שבהם לימדתי או הופעתי והיתה דורשת להופיע עם הלהקה. היא איימה עלי שאם לא אתן לה לרקוד, היא תגלה על יחסינו.

פחדתי ממנה, וכמה פעמים נתתי לה לרקוד, למרות שהיא לא ידעה את הריקודים ולא היתה מוכנה להם.

פעם, באיצטדיון בקיסריה, בהופעה גדולה, היא באה ודרשה לרקוד. פחדתי, ועשיתי חזרה מיוחדת בת שעה שלמה כדי להכניס אותה להופעה. היא היתה איומה, עשתה טעויות כל הזמן, וכמעט שלא קיבלנו מחיאות־כפיים באותו יום. היא נדחקה כרגיל למרכז וקילקלה את ההופעה. אני התביישתי, כיוון שבאותה הופעה היתה גם אמי, והיא חזתה בביזיון.

פעם נוספת, כאשר שמעה שזאב רווח עומד להסריט סרט ולשתף את הלהקה, באה אלי לבית הנוער, שם לימדתי באותה תקופה. היא הגיעה עם שני זמרים כושיים מג'מייקה, שאיתם התגוררה אז, ואמרה שהיא רוצה להופיע בסרט. אני סירבתי. החלטתי שיש גבול לכל דבר, והעניין ממש הוסף לסחיטה.

באותו יום היא חיכתה לי ליד חדר ההלבשה לגברים, עירומה לגמרי, ללא תחתונים אפילו, ואמרה לי: „הגוף שלי כבר לא טוב בשבילך יותר?" וכאשר שלחתי אותה לדרכה, אמרה לי: „אתה עוד לא מכיר אותי! אתה לא יודע מי זאת ניצה. אני אראה לך! אתה עוד תרוץ בשבילי הרבה מאוד!" והנה אני כאן.

„קראנו שירים"

יום אחד בשנת 1976, כאשר עוד הכנתי הופעות ללהקות צבאיות, ישבתי בחזרה באולם בדיזנגוף, ופתאום בא בעל האולם ובידו עיתון־ערב, ואמר לי שכתוב שם שנעצרתי באשמה שאנסתי ילדה קטנה, צילמתי אותה תמונות־עירום ועוד דברים נוראים.

זה היה בכלל לפני שנעצרתי. יצאתי מהאולם והלכתי הביתה. בפתח החצר קפצו מתוך השיחים ארבעה בריונים, שאקדחים

הגיבר

ביצבצו מחולצותיהם. ואמרו לי שאני עצור.

היתה זו הפעם השנייה שקיבלתי שוק כזה בחיי. הפעם הראשונה היתה, כאשר ייצגתי את ישראל במופע־ריקוד ברוסיה. ב־1965.

הייתי אז בחדרי במלון אחרי הופעה. עם בחורה צעירה. אני חושב שהיתה יהודיה. אשר הקריאה לי שירים. פיתאום פרצו לחדר בלשים. הם אמרו לי שזו עבירה לקיים יחסים עם בחורה בחדר־מלון. וכי הבחורה היא קטינה.

הסברתי להם שרק קראנו שירים, ולא קיימנו יחסים. אבל הם אמרו שהם צילמו את הכל, והם יכולים להוכיח שגם קיימנו יחסים.

בבית־המעצר פגשתי את ניצה, ופיתאום ראיתי שהיא השתנתה. שערה הארוך הבלונדי והיפהפה קוצץ במיספרי חייטים לתספורת מכוערת. היא נראתה כמו ילדונת. אני יודע שאחיה הוא אשר גזז את שערה, כיוון שבעקבות הסיפור שלנו היא הפכה הבושה של המשפחה, הזונה של המישפחה. ובמישפחות פרסיות פרימיטיביות כאלה — זה העונש המקובל.

והנה היום אני כאן, והיא בהולנד. תחת להתגייס לצה"ל היא סיפרה שהיא פסיכית, מעשנת חשיש ואוהבת בנות, אז שיחררו אותה. היא תמיד אמרה שהיא רוצה לנסוע למקום שיש אפשרות לעשן באופן חופשי, לכן בחרה בהולנד.

עד כאן עדותו של ג'וקי ארקין, הנאשם בבעילתה של הקטינה ניצה אשר היתה אז, ב־1975, בת 13.

את עדותו זו מסר במישפטו הנערך בבית־המישפט המחוזי בתל־אביב לפני השופט דויד ולך. בשבוע הבא עומד להיתן פסק־הדין במישפט זה.

גיבון „העולם הזה" ששימש ראייה במישפט

„כאשר שכבתי איתה הבנתי שהיא מנוסה מאד..."

הקטינה (מימין) בתקופת הפרשה

„אתה עוד לא מכיר אותי! אני אראה לך!"